

Arrest

nr. 235 643 van 28 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 november 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.04.2019 werd ingediend door :

B., V. K. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kazachstan

geboren te almatinskaya op (...)1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een relatie heeft met dhr. M. F. (R.R....) van Belgische nationaliteit, dat zij een goed gezin zouden vormen, dat zijn kinderen haar zouden aanvaarden maar dat de procedure gezinshereniging niet mogelijk is omdat mijnheer momenteel in een echtscheidingsprocedure zou zitten. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Haar enige relatie met België is haar partnerrelatie. Echter, we stellen vast dat haar partner nog tot 24.10.2018 samenwoonde met zijn wettelijke echtgenote en dat haar partner geen enkel bewijs voorlegt van een opgestarte echtscheiding. Huidige aanvraag 9bis, ingediend op 18.04.2019 en volledig gebaseerd op hun partnerrelatie, werd dus ingediend minder dan zes maanden na de feitelijke scheiding van haar partner en zijn wettelijke echtgenote. Ter staving van hun duurzame relatie legt betrokkene enkel niet gedateerde foto's voor, twee verklaringen van de meerderjarige dochters van haar partner en haar eigen echtscheidingsakte uit 2011 (met niet gelegaliseerde vertaling). Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame relatie. Daarnaast heeft betrokkene geen enkel familielid in België. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene, buiten haar partnerrelatie geen enkel bewijs voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden,

par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst in dit kader naar de Europese Commissie van de Rechten van de Mensen die herhaalt zou hebben dat het terugsturen van een vreemdeling naar een land waarmee hij geen familiale banden noch andere banden van sociale integratie heeft, enkel in uitzonderlijke gevallen als geproportioneerd kan worden gezien. Echter, betrokkene maakt het op geen enkele manier aannemelijk dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Zij is geboren en getogen in Kazachstan waar haar hele familie verblijft, Betrokkene verbleef bovendien ruim 47 jaar in Kazachstan en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat de kern van haar belangen zich in België zou bevinden waar zij reeds vele jaren zouden verblijven. Echter, noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enige bewijzen van verblijf in België voor huidige aanvraag 9bis. Buiten haar partnerrelatie heeft betrokkene geen enkele band met België en legt ze ook geen enkel stuk voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid bij gebrek aan bewijs.

Betrokkene verwijst naar Europese richtlijn 2004/38 en stelt dat zij familielid is van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied valt van gezinshereniging en wiens verblijf vergemakkelijkt dient te worden. Richtlijn 2004/38 is echter niet van toepassing op betrokkene daar zij wel binnen het toepassingsgebied valt van gezinshereniging. Gezinshereniging kan echter niet opgestart worden om haar partner nog steeds gehuwd is met zijn wettelijke echtgenote. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen elementen van strijdigheid met de openbare orde of de nationale veiligheid zijn in hoofde van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 8 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 november 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: B., V. K.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: almatinskaya

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgt om normal gezinsleven te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM..

Verzoekster is gescheiden in Kazachstan vanaf 27 mei 2011.

De huidige partner van verzoekster de heer M. F. met welke verzoekster momenteel samenwoont werkt en heeft Belgische nationaliteit.

De partners kennen elkaar al enige tijd en willen trouwen zo spoedig mogelijk.

Ze vormen momenteel een goed gezin.

Hij zit momenteel echter in de echtscheidingsprocedure met zijn ex-partner mevrouw M. E., geboren in 1971 die vanaf het jaar 2018 reeds op een andere adres woonachtig was.

De echtscheiding loopt echter niet snel wegens problemen met documenten.

De procedure van gezinshereniging van verzoekster met haar bovengenoemde huidige partner is bijgevolg nog niet mogelijk.

De kinderen van de heer M. F. aanvaarden verzoekster.

Dat blijkt uit de stukken van het dossier.

De foto's van partners zijn toegevoegd aan het dossier en onder meer de foto's van een 'trouweest' van verzoekster.

Verzoeker woont samen met haar huidige partner en drie kinderen van deze laatste voornoemde minder op hetzelfde adres.

Verzoeker verblijft momenteel reeds enige tijd in België.

Ze kwam in met een visum van kort verblijf en besloot nadien haar huidige partner te herenigen in België.

Haar huidige partner is in het bezit van de Belgische nationaliteit.

Verzoeker is daarom van mening dat zij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijf.

Haar terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster en haar partner vormen momenteel een zeer goed gezin

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in. Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoeker uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn gezin en op een te grote risico van terugkeer. Het is volstrekt onredelijk dat verzoekster haar partner hier dient achter te laten en dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiékern in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2). Het artikel 8 beschermt “het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regularition des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijkt geen enkel twijfel dat voor verzoeker het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder deZie vooreerst de uiteenzetting in §3 inzake artikel 8 van het EVRM. voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoeker omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met zijn vitale entourage, zijn sociale en affectieve cirkel.

Terugkeer van verzoekster naar Kazachstan zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar Belgische partner waarmee hij thans een feitelijk gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskennis zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoeker en zijn vrouw/minderjarige kinderen, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadeert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn. Volgende situatie werden bovendien beschouwd als prangende humanitaire situaties in de zin van de

regularisatieinstructie dd. 19 juli 2009. Deze opsomming nam de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

.....
2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster en haar huidige Belgische partner.

Verzoekster is immers een familielid van een Belg en zij is tevens een familielid van een Belg die nog niet in aanmerking komt voor gezinshereniging.

Deze buitengewone omstandigheden verhinderen dat verzoekster een visum voor lang verblijf in België gaan aanvragen in haar herkomstland.

Verzoekster en haar huidige partner F. vormen een zeer goed gezin

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

Verzoekster is daarom van mening dat zij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijf.

Bij de huidige (eerste) aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoeksters' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd is.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering omwille van haar politieke problemen in het land van herkomst.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekster (eerder uiteengezet).

De terugkeer van verzoekster betekent zeer lange scheiding van de partners.

Deze procedure duurt minstens 6 maanden en kan bovendien nog verder worden verlengd.

De bevoegde diensten van de tegenpartij hebben bovendien instructies om dergelijke aanvragen te weigeren vaak om alle mogelijke redenen.

De statistiek van deze procedure is zeer slecht met talrijke soms onbegrijpelijke weigeringen.

De lange scheiding van de partners is derhalve gegarandeerd in geval van de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst.

De huidige partner van verzoekster de heer M. F. heeft momenteel enkele moeilijkheden om nodige documenten te verzamelen voor zijn nu lopende echtscheidingsprocedure.

Hij zal echter zo spoedig mogelijk nodige bewijzen bezorgen.

Het is ook de reden dat hij aanzienlijke onroerende bezittingen heeft dat zijn echtscheiding met zijn huidige echtgenote nog moeilijker te maken.

Dat belet de snelle echtscheiding en zijn nieuwe huwelijk met verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt tevens geen rekening met het feit dat feitelijk gezin (verzoekster en haar huidige partner F.) reeds bestaat.

Zij wonen momenteel samen met kinderen van haar huidige partner.

Artikel 8 van het EVRM is in casu van toepassing.

De terugkeer van verzoekster betekent scheiding met haar huidige partner met alle verregaande gevolgen daarvan."

2.2 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het voormeld artikel betreft de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster stelt dat zij het niet eens is met de bestreden beslissingen voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster verwijst naar haar partner, van Belgische nationaliteit, met wie zij samenwoont en met wie zij zo spoedig mogelijk wil trouwen. Haar partner dient evenwel nog eerst te scheiden. Ze vormt een gezin met haar partner en diens drie kinderen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een relatie heeft met dhr. M. F. (R.R....) van Belgische nationaliteit, dat zij een goed gezin zouden vormen, dat zijn kinderen haar zouden aanvaarden maar dat de procedure gezinshereniging niet mogelijk is omdat mijnheer momenteel in een echtscheidingsprocedure zou zitten. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.”*

In weerwil van verzoeksters betoog blijkt uit de beslissing wel degelijk dat er rekening is gehouden met het aangehaalde element dat zij de partner is van een Belg. De gemachtigde oordeelt dat dit element op zich, met name het hebben van een relatie met een Belg, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor zij niet (tijdelijk) naar haar land van herkomst kan terugkeren om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Door in het verzoekschrift te herhalen dat zij een relatie heeft met een Belg weerlegt zij het motief niet. Verzoekster laat na uiteen te zetten waarom de relatie haar verhindert de aanvraag in het land van herkomst en via de gewone procedure in te dienen.

De schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Verzoekster betoogt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat haar gezinsleven zich afspeelt in België. Zij vormt een feitelijk gezin met haar partner en diens drie kinderen.

Daargelaten de vraag of uit artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht voortvloeit, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekster. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hieromtrent het volgende: *"De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij*

onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Haar enige relatie met België is haar partnerrelatie. Echter, we stellen vast dat haar partner nog tot 24.10.2018 samenwoonde met zijn wettelijke echtgenote en dat haar partner geen enkel bewijs voorlegt van een opgestarte echtscheiding. Huidige aanvraag 9bis, ingediend op 18.04.2019 en volledig gebaseerd op hun partnerrelatie, werd dus ingediend minder dan zes maanden na de feitelijke scheiding van haar partner en zijn wettelijke echtgenote. Ter staving van hun duurzame relatie legt betrokkene enkel niet gedateerde foto's voor, twee verklaringen van de meerderjarige dochters van haar partner en haar eigen echtscheidingsakte uit 2011 (met niet gelegaliseerde vertaling). Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame relatie. Daarnaast heeft betrokkene geen enkel familielid in België. (...) Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verwerende partij oordeelt dat verzoekster geen duurzame relatie heeft aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg niet in aanmerking komt voor een eventuele bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM. Zelfs aangenomen dat verzoekster een duurzame relatie heeft, wijst de verwerende partij erop dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad. Verzoekster kan aldus niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met of zou gemotiveerd hebben over het door haar aangehaalde element van gezins- en privéleven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt dat zij een gezinsleven heeft met haar partner en diens kinderen merkt de Raad op dat de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd dienen te zijn.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster weliswaar verklaart samen te wonen met haar partner maar nalaat een verklaring van wettelijke samenwoning voor te leggen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat haar partner op 24 oktober 2018 nog samenwoonde met zijn wettelijke echtgenote. Verder legt verzoekster evenmin een bewijs voor van een opgestarte echtscheiding. De aanvraag ingediend op 18 april 2019 is minder dan zes maanden na de feitelijke scheiding van haar partner en zijn wettelijke echtgenote ingediend. Verzoekster weerlegt deze feitelijke vaststellingen niet

door een verantwoording te geven waarom de echtscheiding nog niet is opgestart, haar eigen echtscheidingsakte van 2011 voor te leggen en door niet-gedateerde foto's van hun twee voor te leggen. Het oordeel van de verwerende partij dat er geen 'duurzame relatie' werd aangetoond, is niet kennelijk onredelijk, nu uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster minder dan zes maanden samenwoont met haar partner. Het feit dat verzoekster wenst te trouwen in de toekomst doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook in het verzoekschrift verschaft verzoekster geen verdere gegevens over haar voorgehouden relatie of partner. Ter terechtzitting kan de raadsman geen verdere informatie verstrekken over de voorgehouden echtscheiding van haar partner. Verzoekster beperkt zich heden in het verzoekschrift tot het loutere betoog dat zij samenwoont met haar partner. Louter op basis van haar verklaringen geeft verzoekster geen concrete invulling van haar voorgehouden relatie. In deze omstandigheden toont verzoekster op onvoldoende concrete wijze aan dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er liggen verder geen andere objectieve stukken voor ter staving van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch in het administratief dossier, noch gevoegd bij het verzoekschrift. Bijgevolg overtuigt verzoekster niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied, diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen, nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Gezien verzoekster geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Waar verzoekster betoogt dat haar privéleven op ernstige wijze wordt verstoord, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet verduidelijkt waaruit haar privéleven bestaat, buiten de door haar verklaarde relatie met de Belgische onderdaan. Verzoekster spreekt over een "*scheiding (...) met zijn vitale entourage, zijn sociale en affectieve cirkel*", zonder evenwel verder te duiden waaruit haar sociale cirkel bestaat. Met de loutere bewering dat zij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft in België, toont verzoekster dit geenszins aan.

Waar verzoekster betoogt dat haar verblijf dient te worden vergemakkelijkt als familielid van een EU-burger wijst de Raad erop dat zij vooralsnog niet heeft aangetoond een familielid te zijn van een EU-burger, in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij merkt in de bestreden beslissing ook op dat de gezinshereniging niet kan worden opgestart omdat haar partner nog steeds gehuwd is met zijn wettelijke echtgenote.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* een aanvraag om een toelating tot verblijf betreft. In weerwil van verzoeksters betoog, dient *in casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu wijst de verwerende partij op het feit dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het Europees Hof heeft reeds gesteld dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Waar

verzoekster betoogt dat de procedure minstens 6 maanden duurt en de diensten van de gemachtigde instructies hebben gekregen om de aanvragen te weigeren, is haar betoog louter hypothetisch. Elke aanvraag wordt individueel onderzocht en behandeld en verzoekster toont niet aan dat de aanvragen systematisch zouden worden geweigerd. Tijdens de duur van de (tijdelijke) scheiding, nodig om aan de verblijfswetgeving te voldoen, kan zij met moderne communicatiemiddelen contact houden met haar partner. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet meer zal kunnen terugkeren naar België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Waar verzoekster nog betoogt dat het haar terugsturen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster laat verder na uiteen te zetten waaruit haar vrees bestaat, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN